

[Bernhard Baunsgaard.]

ge. Det er derfor, hr. Ømann har ganske uret, når han siger, at det er vist et af de overflødige spørgsmål at spørge: hvor skal statens henstand anbringes, er det sådan, at den rykker frem foran de andre? Finansministeren har imidlertid sagt, at det skal den ikke. Tilbage står rigtignok, om den så kan vige for andre, så længe den bare bliver inden for vurderingssammen. Der kan meget vel i en erhvervsvirksomhed i givne situationer blive brug for, at man kan låne med rimelig sikkerhed. Enhver, der har prøvet at låne, ved jo dog, at renten afhænger af, hvor lånet anbringes.

Men som sagt, jeg takker for det foreløbige svar, vi har fået på dette punkt, og jeg forstår jo, at hr. H. C. Toft har anmeldt, at han ønsker at komme med nye oplysninger; så bliver der altså udvalgsarbejde mellem anden og tredje behandling. Jeg håber, at vi i udvalget kan få tid til at drøfte spørgsmålet om, hvor statens henstand skal anbringes.

Må jeg så sige, at når vi kan henvise til, at så sent som den 9. juni 1971 havde vi sidst loven om særlig indkomstskat til behandling her i folketinget, så vil jeg stærkt advare mod, at man derefter slutter, som den højtærede finansminister gjorde før, at vi passende dengang kunne have stillet en masse spørgsmål og begyndt at tage fat på problemerne. Så let kan man ikke slippe uden om det, for det må jo dog være klart for alle, at jo højere afgifterne er, jo væsentligere er det, at loven virker helt efter sin hensigt og virkelig rammer en indkomst, som ikke i øvrigt bliver beskattet.

Vi har taget hensyn til det, når det gælder fast ejendom, for der er jo reglen om de 6 pct. om året, og det skal være inflationssikringen. Er man ganske sikker på, at en sådan regel ikke har berettigelse, når det gælder andet end fast ejendom? Er man 100 pct. sikker på, at der ikke kan findes et tilfælde, hvor det var rimeligt at indføre det uden for fast ejendom? Hvis man ikke heroppefra kan give garanti for det, hvordan kan man så påstå, at loven er gennemarbejdet? (*Finansministeren* [Grünbaum]: Hvorfor gjorde De det så ikke?) Jeg vil understrege over for finansministerens bemærkning og tilråb til mig, at jo højere afgiften

bliver, jo mere nødvendigt er det, at loven virker efter sin hensigt.

Hvis finansministeren vil have et tilfælde at spekulere over, kunne jeg bede ham om at spekulere over en goodwill. Den er i sin tid betalt med et eller andet beløb. Når man afhænder sin forretning, skal den også betales med et beløb, men man måler den jo ikke i samme slags kroner. Er det helt urimeligt, når man får henvendelser fra erhvervsfolk, der spørger: er det ikke noget, I bør tage hensyn til, at kronen er blevet så meget forringet? Det kan være nøjagtig den samme goodwill, men nu er den steget betydeligt målt i kroner, og den indgår jo i prisen på en ejendom, der sælges.

Må jeg sige med hensyn til ekspropriation, at jeg kan godt forstå, at vi tidligere gennemførte reglerne om, at erstatning ved ekspropriation ikke bør beskattes. Jeg stemte selv for lovforslaget, men der er én ting, jeg gerne ville have haft tid til endnu en gang at overveje; dermed være ikke sagt, at jeg ender et andet sted, end jeg gjorde den 9. juni 1971, men jeg ville dog gerne have haft tid til at drøfte igennem, når vi igen har denne lov om særlig indkomstskat til behandling, om det er helt rimeligt, at vi gennemfører en lov, der siger til landets borgere: I skal være i modsætning til landets myndigheder. Er det rimeligt?

Jeg har fået forelagt et eksempel nede fra Storstrømsamtet, hvor et par husmænd var gået på forlig med myndighederne om afståelse af en vis del af deres ejendom, der skulle bruges, så vidt jeg husker, til en motorvej. De går på forlig, de faldt ind under den lov, vi gennemførte, af 9. juni 1972, de skal betale skat af den pris, som de får fra myndighederne. Der var en gårdejer ved siden af, han gik ikke på forlig, han får sin jord eksproprieret. Nu er det jo sådan ved ekspropriationsforretninger, at man har vel altid, når man deltager i dem, en lille fornemmelse af, at her tvinger vi et menneske til noget, som han ikke har særlig lyst til. Der er vel en tendens til, at ekspropriationserstatningen bliver noget højere, end når man indgår på forlig, og med den lov er det altså sådan, at den mand, der lader sin jord ekspropriere, han får lidt mere, det fik han i det tilfælde, og han skal ikke betale skat af det. Nu siger finansminister Grünbaum, at